

Examensarbete

2008

Sarah Lindroth

Hur uppstod Darling Sarah!?

och betydelsen av omvägar

Handledare: Joakim Milder och Ragnhild Sjögren

Konstnärlig kandidatutbildning Musiker Jazz

Institutionen för jazz

Kungl. Musikhögskolan i Stockholm

INNEHÅLLSFÖRTECKNING:

Introduktion: Om rätten att skriva musik s.2

Bakgrund s.4

Improviserat vs. Bestämda former s.6

Lätt kontra svårt s.8

Komposition s.9

Låtarna s.10

Nytt sätt att arbeta s.11

Konserten s.13

Min slutreflektion s. 14

Tack och referenser s. 16

Sarah Lindroth
INTRODUKTION
OM RÄTTEN ATT SKRIVA MUSIK

Ibland när jag läser någonting om idoler, eller ser eller hör artister musiker så kan jag känna mig så oerhört liten, och så slår den nästan musik- existentiella frågan mig. Vilken rätt har jag att skriva musik? Alltså, jag inser att alla får göra vad de vill i sin kammare, men jag vet ju själv hur förbannad jag kan bli på bredden av folk som betraktar sig som musiker och låtskrivare, från dem som har suttit hemma med sin dator och skapat en myspace sida och sitter med sitt nyinköpta musikprogram, knappar lite, sjunger dåligt spelar dåligt och klassificerar sig som underground musiker, till dem som givetvis sitter inne med en enorm spetskompetens: teorier anlag smak och förträfflighet. Och så finns jag där någonstans emellan, och jag kan känna mig som en skurk ibland.

Jag tycker att jag skriver bra musik, men jag kommer inte ifrån en brokig barndom i något ghetto och har inte kämpat för mitt liv för att hålla mig kvar i skolan. Jag har inte heller världens knivskarpaste texter om problemen i världen som jag sitter inne med lösning på, inte heller den stora erfarenheten av det största av krossade hjärtan och kan inte likt de stora poeterna verkligen med musiken återge de exakta känslorna. Jag har aldrig satt mig in i de stora poeternas verk och talar knappast deras språk. Jag tycker om konst och ljud men vet för mitt liv inte med vilka ord jag ska beskriva vad jag ser/upplever/känner. Jag hittar på egna ord när jag pratar och jag svär i nästan varje mening i brist på riktiga ord och för att jag tycker det låter coolt. Jag har den tryggaste av uppväxter, har haft ”bra flyt” aldrig badat i pengar men aldrig varit utan. Mina låtar är ofta glada med de vanligaste av former och Burt Bacharach rippade ackordsföljder, blir det inte lite glättigt utan tyngd?

Så kommer jag fram till detta:

Jag tror att min musik behövs, den avgör inte världen, men den känns skön i min kropp. Det slutar lyckligt, oftast. Refrängerna går ofta i dur, och med den jättetydliga tråden -1-6-2-5-1 formen som jag måste erkänna mig skyldig till, känner jag mig aldrig orolig för att bli bortrövad och aldrig komma hem. Sticket, refrängen, introt och outrot kommer där det ska, inga otydligheter. Snabbmats- musik? Kanske, men jag vet vad jag får. Är det något dåligt? Blir det klassat som bubbelgum pop?

”Vi har en ny tjej här som skriver bekväm musik och sjunger behagligt med djup stämma, mysigt, kanske vår nästa Norah Jones? Eller Carole King?”

Hos vem går den hem? I vilket fack hamnar detta? Måste jag hamna i ett fack? Gör det mig något att placeras i ett fack?

Klart jag kommer att hamna i ett fack, och nej, det gör mig inte så mycket. Såvida det är ett fack jag kan relatera till, skulle det bestämmas att jag tillhör Rebecka Törnqvist facket skulle det kännas lite ogenomtänkt, då har man bara gjort en koppling mellan två mörka stämmor, skulle man säga Norah Jones har man ju inte förstått så mycket heller (detta är ingen som helst kritik mot dessa fina artister) då min musik inte kommer ifrån dessa källor och ännu mindre låter som deras. Jag vill ju att folk ska göra kopplingen till det som jag själv känner mig hemma med, The Pretenders och Burt Bacharach. Men det är ju just detta som är så ofint med fackindelning, man blir ju tilldelad, det är så det fungerar.

Och kanske ska man vara glad för att någon bemödat sig med att tilldela Darling Sarah! ett fack överhuvudtaget i så fall.

Jag kommer i denna uppsats att gå tillbaka till mina rötter och via mina olika upplevelser, intryck och erfarenheter av såväl lyssnande som utövande av musik försöka dra en slutsats till varför Darling Sarah! blev just detta band med just denna musik.

BAKGRUND

Då jag vuxit upp med en far som är tonsättare av modern kammarmusik och före detta rock/pop turnerande musiker/producent har musiken alltid varit närvarande i min familj. Jag och min syster fick bekanta oss tidigt med lite mer okända brittiska pop och rock band som pappa fick ta del av via kassetter från sina engelska vänner.

Den brittiska popen var starkast när vi var små och Beatles känns bokstavligen som avlägsna familjemedlemmar. Min syster lärde mig spela gitarr vid 12 års ålder och i Bat Mitzvah (judisk konfirmation) present samma år fick jag min egen gitarr. Jag och min syster som är 4 år äldre sjöng mycket tillsammans och spelade, och vi började skriva låtar tidigt. Det var min syster som presenterade den för mig nya och för mig okända musiken, det spelades alltid gamla vinylskivor hemma, och jag kan än idag väldigt få namn och texter men former och melodier som rinnande vatten. Därför är det svårt att nämna grupper vid namn som jag omedvetet hela tiden lyssnade på, men det var som sagt mycket Beatles, Rod Stewart, Squeeze, Elvis Costello, The Zombies, en relativt okänd grupp vid namn Liverpool Express och många, många fler...

Mina första trevande framträdanden var på klasskompisars bar och bat -mitzvah fester som pågick i två år, då killar konfirmeras vid tretton års ålder och tjejer vid 12 års ålder. Judiska församlingen är världens tacksammaste publik. Även idag såvida dessa inte är arrangörer, då befinner man sig i ett rum av allvetare som har lösningen på ljudnivåer repertoar och allt annat runt omkring.

På högstadiet hade vi en musiklärare som i mina ögon var den största stereotypen för en musik fröken som tycker att det är oerhört trevligt med musik, och som kan spela så där skolfröken korrekt piano och sina ackord och sina brukskomp på alla instrument, men egentligen är totalt frikopplad ifrån kärnan av musik, passionen och kunskapen, kanske en av de läskigaste stereotyper vi har här i Sverige. Men eftersom jag hade så lätt för mig att spela det hon lärde ut gav hon mig nycklarna till aulan där jag fick sitta själv och bara musicera med gitarren. Jag tog med mig diverse musikböcker, hittade låtar ifrån 60 –talet. Vid den här tiden lyssnade jag mest på Radio Vinyl på mitt rum, och där spelas ju bara musik ifrån denna tid, så jag var välbevandrad i stilen.

På skämt var det en kille i min klass som sa under en skolkör repetition ”Öhh, Sarah, värsta esteteten, du ska väl söka Södra Latins musiklinje”.

Tanken hade ärligt talat aldrig slagit mig. Jag hade tänkt söka teaterlinjen eftersom jag spelade mycket teater på fritiden och sedan jag var liten hade drömt om att bli skådespelerska. Men jag gick hem och funderade på det, sa det till föräldrarna, och pappa som då jobbade på Tibble gymnasium som musiklärare sa väl ungefär att ’visst ska du försöka, men inte räkna med någonting eftersom det finns så många duktiga elever från Adolf Fredriks musikklasser som söker. Men jag sökte, och jag kom in.

Jag visste att Södra Latin var inriktat på jazz och klassiskt så därför bestämde jag mig tidigt för att rikta in mig på jazz. Riktigt så visade det ju sig att det inte var, men jag hade bestämt mig för att förkovra mig inom jazz och jag gjorde så. Kanske för att ingen annan i familjen höll på med jazz eller inte visste speciellt mycket om genren, för att få en plattform som bara var min.

Jag kunde absolut ingenting annat än att sjunga och spela lite gitarr när jag började där. Jag lade gitarren på hyllan och började spela mer piano eftersom det var ett betydligt lättare och mer överskådligt sätt att lära sig låtar på. Jag lärde mig alla mina teoretiska grunder där, alltifrån intervaller till fyrstämigsats och hade frekventa diskussioner med teoriläraren som var skolad ifrån Berklee om ”rätt och fel” inom musik.

Då jag har en ganska mörk röst och jag nästan var den enda av hela 22 sångare i min årskurs som bara sjöng jazz, blev jag lätt skiljd ifrån mängden och fick mycket uppmärksamhet. Det finns ju alltid de elever som blir mer eller mindre uppmärksammade, jag hade tur, för det lade min grund till mina fortsatta studier.

Liksom det hade förväntats av mig, sökte jag till folkhögskolorna under våren i 3:an på gymnasiet och kom in på Fridhems folkhögskola i Svalöv. Jag minns allt av min sökning dit. Framförallt precis innan jag skulle gå in. Sångarna gjorde sitt spelprov i Aulan, det var en ganska tunn vägg ut mot hallen, så man hörde allt av dem som var inne och sjöng. Jag hade stått utanför och väntat på min tur med världens största självförtroende på den ena efter den andra, och så tänkte jag ”snart, snart ska de få se, för snart kommer jag!”

Jag flyttade ner till Svalöv direkt efter gymnasiet, och jag älskade kontrasten mellan Stockholm och lilla Svalöv. Det var en av de bästa perioderna i personen Sarahs liv, men en av de sämsta för sångerskan Sarahs liv. Alla som gick där hade varit ess där de kom ifrån och det var först en liten chock som sedan utvecklades till någonting härligt, en exklusiv liten grupp av creme de la creme som gick på samma ställe, som jag fick vara en del av. Men sen kom det där med improvisationen i vägen. Jag har alltid varit totalt skräckslagen för att ”bara ta ett chorus, nu är det sångerskan - som minsann också räknas som instrumentalist, här ta 2 chorus var så god och skölj”. Jag älskar jazz, men den biten av hur en form ska och bör se ut, och att det inte räcker med att interpretera en text utan även kunna skalor och riva dem upp och ner i ett solo har aldrig varit min grej, och istället blivit det motsatta för mig, alltså ingenting fritt utan mer som ett tvång. Jag tror att jag redan där försökte hitta andra vägar, gjorde mer annorlunda projekt för att slippa undan, typ country projekt, eller egna låtar (alltså mina villkor) eller bara av andra musiker som inte var så jazzli- jazziga.

Efter Fridhem flyttade jag tillbaka till Stockholm och började spela med några ifrån Fridhem som nu gick på Ackis, vilka de flesta gjorde. Bara det faktumet gjorde att jag kände mig sämre än dem. Jag hade visserligen gått vidare till alla prov på alla skolorna, men kom inte in någonstans, vilket kändes fruktansvärt. Jag tror att det för de flesta räknas som ett certifikat på att man duger att man blivit antagen. Så fort man börjar musikhögskolan försvinner den tanken, vi vet ju alla mycket väl att det finns miljoner begåvade musiker som inte har gått musikhögskola! Så det var mitt självklara mål, att komma in. Det var en spännande tid och jag var läskigt fokuserad, på ett bra sätt. Jag skulle in på musikhögskolan i Stockholm, och med det i sikte tog jag privatlektioner i både sång och musik- teori. Vi spelade med mitt band SPINNROCK, och jag hade hittat någon sorts alternativ väg mellan jazz, skrot och rock. En av de viktigaste saker som finns i musik är att man måste hitta sitt tonspråk och uttryck.

Varför ska vi använda någon annans? Den personen finns ju redan!

En av de roligaste spelningar jag varit med om var med detta band. Vi spelade som middags underhållning, 2 av mina låtar som presenterades av gamle sport – kommentatorn Arne Hegerfors inför kungen och drottningen, Magnus Härenstam och Lasse Berghagen m.fl. Jag sökte våren efter till skolorna och kom in. Det visade sig att min 1:a reserv plats i Göteborg och i Malmö även de blev mina om jag ville ha dem. Bekräftelse. Godkänd. Ok. Koscher.

Jag har ingen aning om vad som hände, men när jag påbörjat KMH skrev jag inte längre musik till SPINNROCK. Jag hade väl fullt upp med skolan. För det var mycket. Och precis som jag ville ha det. Kanske var jag redan på väg någon annanstans i huvudet musikaliskt sett.

IMPROVISERAT VS. BESTÄMDA FORMER

Jag har under de flesta år som musikstudent fördjupat mig inom jazz- genren. Otaliga ensemble- lektioner med olika namnkunniga jazzmusiker som alla har talat om vikten av kommunikation inom improvisation. Precis som Paul F. Berliner påtalar i sin bok "Thinking in Jazz" att improvisation är som vilken konversation som helst, har lärare under åren talat om samma sak. Man måste vara delaktig, lyssnande, förstående, respekterande kanske kritisk och aldrig passiv (med det menar jag inte att man aldrig får vara tyst, utan snarare aldrig vara oengagerad). Det jag personligen har haft problem med är när det finns bestämda former för improvisation. Här säger de flesta lärarna att "nej, nej, det finns inga regler, du kan ta vilka toner du vill så länge du står för dem". Vilket för mig under åren har varit en sanning med modifikation.

Hela kyrkotonarernas värld är bara ett hjälpverktyg, så man vet var man är och vart det leder. Jag vet inte vad det är som gör mig tveksam. Rädsla (för att göra bort mig, alltså sjunga dåligt, inte komma på några bra fraser) eller ett genuint ointresse för den formen av musikaliskt utövande, och när i så fall den känslan började gro hos mig. Jag har aldrig upplevt så starkt inom någon musik genre att något kan vara "fel" när det är meningen att allt är tillåtet. Jag tycker om improvisation när jag känner mig fri. Detta är ju självklart hela andemeningen av ordet improvisation, friheten, det spontana. Och det fina det självklara målet med all övning på kyrkotonarerna: att man övar så mycket och kan spela super lokrisk skala i alla tonarter så att man blir fri i stundens hetta. Men detta är inte frihet för mig. Den typen av övning gör mig till ett hämmat blygt barn som blir pionröd i ansiktet, när läraren föreslår att jag ska ta ett chorus solo, för "sång är också ett instrument". Sång är ett instrument. Men jag vill improvisera när jag känner för att improvisera. När en låt har ett mellan parti och kanske inte har modulationer till höger och vänster och när en låt handlar om att vara komplex i sin harmonik, för att överraska och öka svårighetsgraden och lura/spela bort lyssnarna. Där blir jazz komplicerat för mig. Delaktigheten i den hemliga klubben, som förstår och kan räkna ut och tala språket, men som gör de andra, kanske de man spelar för, till oförstående och exkluderade.

Jag har kommit på att jag har en hel del små improvisationer eller partier i mina pop låtar där jag sjunger, i ett outro eller i ett stick. Ofta är de bestämda, dessa kommer till när jag skriver låtarna, jag sjunger någonting någonstans, sen blir fraserna kvar. Skillnaden där är att jag känner mig fri. De är gjorda på min order för en känsla/ impuls jag fått.

Jag hade aldrig haft med dom små korta fraserna om jag inte haft ett förflutet som jazz- student, jag har lärt mig enormt mycket genom åren. (Och för att reda ut eventuella missförstånd, jag älskar jazz).

Jag försöker tänka efter om det är någon skillnad i gruppspeltänkande i en popgrupp vs. jazzgrupp. Rent instinktivt upplever jag att jag lyssnar efter olika saker, det är för mig två olika sorters lyssnande och samspel. I en jazzgrupp kan det handla mer om ett "flow" att det är en och samma känsla man tillsammans förmedlar, och att vad som helst egentligen kan hända på vägen och därav blir energin elektrisk för att alla är så super koncentrerade. Kommunikationen ligger mest musikerna emellan. I en popgrupp (jag jämför med mina olika konstellationer genom åren) är det definitivt samma koncentration och viljan att kommunicera ut samma känsla, men den är mer direkt kommunicerande till publiken/lyssnaren. Låten ska bubbla och växa i känslan. Få till svänget så det gungar och känns inunder huden. Flytet kanske mer handlar om att alla små figurer och riff och delar sitter, när de kommer så tänker jag "ja!! Där kom den" det är så jag bokstavligen kan sätta mig ner på musiken.

Jag undrar vad det var som gjorde att jag valt den väg som jag valt för tillfället, alltså popvägen. (Jag skriver för tillfället för att jag mycket väl kan komma att ändra mig, ingenting är skrivet i sten). Jag har insett att jag gillar när det finns bestämda former, jag har lättare för att släppa loss och vara bra när det finns en tydlig väg framåt, då finns inga tvivel om vart vi är på väg. Klart att man skulle kunna argumentera här och säga att jag säger emot mig själv. För att det är ju det alla lärare menar med jazz undervisningen och skalor, det finns några ramar att utgå ifrån, och att det i sin tur leder till obehindrad frihet. Men det är för mig inte samma sak. Jag gillar pop låtar med en tydlig form, det ger mig trygghet. Men den ska ha en liten twist som kanske en mer spännande harmonik eller en ”smart upplösning” för att den ska bli spännande. Och genast är det inte så svårt att se hur min väg har gått ifrån det ena till det andra och att säcken knyts åt såhär.

Jag tror att allt detta också speglar varför jag valt musiker där flertalet av dem kommer ifrån ett annat håll än skolans. Jag kan uppleva att en skolad jazzmusiker som gått våra fina och välkända skolor har en överlägsen attityd gentemot pop musik. De är ofta så bra att de kan spela obehindrat i vilken genre som helst, men problemet blir just att de inte kan det. På pappret, rent logiskt och praktiskt kan de det, men respekten finns inte där och inte heller förståelsen eller historiska kännedomen. Det blir att de spelar stereotypiskt, vilket de oftast kommer undan med, för ett otränat öra hörs ingen skillnad. Men för det tränade finns en väsentlig skillnad. Det blir för bra, för städat, för duktigt eller för överdrivet.

Jag läste en väldigt bra intervju i Rolling Stone med Elvis Costello av David Fricke från 2004 där han påtalar att Rock & Roll inte sitter någon annanstans än uppe i huvudet.

” [...]lot of rock & rollers are afraid to do things because they won't look good doing it: 'A rocker wouldn't do that.' I'll put on a suit if I feel like it. It's not about the clothes. It's about here," pointing to his head”.

En liknande sak säger Cannonball Adderly i sin presentation under en live inspelad konsert på Village Vanguard appropå publik.

”You get a lot of people who are supposed to be hip, and they act like they are supposed to be hip, which makes a big difference[...]you know, hipness is not a state of mind, it's a fact of life[...]You don't decide you're hip, it just happens”.

Min parallell till dessa två briljanta citat är att det aldrig kan bli genuin pop eller rock om man spelar med inställningen att ”nu ska vi spela rock/pop”, det blir inte på riktigt, det blir en schablonbild av hur det låter, och hur duktigt härmat det än må vara så blir det inte äkta.

Antingen är man något eller så är man det inte. De man ser som mest berusade på en krog är de som spelar nyktra. Sen finns ytterligare en väsentlig skillnad, och det är att man kan göra vad som helst om det känns ärligt. Det är väl lite det Costello menar i intervjun att han om någon har gjort många genreöverskridningar men alltid följt det spår han har velat följa. Det blir ju ärligt. Om jag Sarah Lindroth sjunger en jazzlåt kan det låta som det finaste någon någonsin gjort när jag sjunger ifrån hjärtat. Men när jag sjunger en jazzlåt på ett ”jazzigt” sätt, det är då det blir fel, improviserar enligt de rätta mallarna och låter som jazzschablonen låter, då blir det väldigt tråkigt.

Detta är en generalisering som givetvis inte gäller alla skolade musiker, men det är min erfarenhet. Att det bland dem som inte gått skolan har samma förutfattade mening om hur min musik som är så enkel ska spelas, det finns en annan respekt och nyfikenhet inför den.

Vi som gått på musikhögskola är bäst i världen på musikens språk som vi studerat hårt och är väldigt bra på att utöva. Hade det funnits affärsmusiker, som en handelsverksamhet hade vi varit överlägsna. Men det är just i skapandets forum den överkunskapen kan bli för duktigt helt enkelt. Men med det vill jag inte heller fördumma musiker som inte gått skolor. Tvärtom så tror jag tror att de musiker som utövar pop- och rockmusik som spelat sedan tonåren med

kompisarna i replokaler, är de som blir vinnarna här. De har lärt sig tillsammans och av varandra. Men har då inte jazz- musikerna som jammade hela nätter igenom på folkhögskolor lärt sig av varandra. Jo det har de. Det kanske är det som är min slutsats? Musik uppstår genom varandra och av att konstant bara spela och spela, lära känna varandra musikaliskt och därifrån ta det till höjderna. Är det skolorna som förstört? Skolorna har varit jätteviktiga, de har gett oss ett ställe att vara på och framförallt en acceptans att det är så pass viktigt med musikens roll i samhället att vi har lokaler att vara på och lärare att lära oss av. Men jag tror inte att man ska ta för givet att man begriper all musik för att man rent teoretiskt kan analysera den. Jag kan rent teoretiskt analysera en jazz- låt, och jag kan rent stereotypiskt även improvisera över den. Med det följer dock inte att jag är bra på det, eller tycker att det är roligt, så jag låter helst bli. Med undantag för under sånglektioner eller jam, då kan jag tycka att det är väldigt roligt, men sällan i konsertsammanhang.

LÄTT KONTRA SVÅRT

Det tog tid och mycket eftertanke när jag skulle sätta ihop det nya bandet. Jag hade börjat skriva låtar som var mer poppiga och mina referenser var helt nya. Inte längre så mycket åt Tom Waits, utan mer åt den amerikanska traditionella middle of the road poppen. Enkla låtar som har med en liten twist harmoniskt. Det var på ett sätt lätt, för jag visste vad för slags sound och håll jag ville att musiken skulle dra åt, och därmed kortas listan på musiker ner. Men det var svårt av två anledningar. Dels för att jag inte ville trampa någon på tårna i det förra bandet som jag hade. Sist vi hade spelat var under New Sound Made festvialen på skolan våren 2006, och då hade vi börjat hitta något där att jobba vidare på. Så även fast jag sommaren 2007 visste att det jag ville med min nya musik inte riktigt skulle kunna uppnås med SPINNROCK, så kände jag mig tvungen av artighet att spela lite nya låtar med dem. Sånär i efterhand så kanske det var dumt, inte för att det någonsin blev dålig stämning, men för att de kanske skulle ha tagit ännu mer illa upp av att först ”provspela”, för att sen spela med några andra. Vad vet jag, det kändes rätt då att göra så. Det var också svårt för att listan på musiker som hade de referenser jag önskade, och som jag kände, var ganska kort. Turligt nog är min sambo Per Eklund trummis och har en hel del fler i sitt nätverk, och jag litar fullständigt på hans musikaliska omdöme, eftersom jag vet att han förstår vart jag vill med min musik. Så tack vare honom kom jag i kontakt med de två namnen som för mig tidigare var ganska så obekanta, nämligen gitarristen och trummisen.

Det var lätt att repa de första gångerna av precis de anledningar som jag förutspått och hoppats så innerligt på, de var nya för varandra, nya för musiken och har ett enormt intresse för den och tog varandra inte för givna.

Första gången vi repade var inför en Pål Svenre kurs på skolan då vi skulle spela in.

Det var ett ypperligt tillfälle, som gick hur bra som helst! Keyboardisten Markus Jägerstedt kunde inte vara med då, så jag spelade klaviaturen. Andra gången vi repade gick det ännu bättre. Vi repade då där vi repat sen i fortsättningen, nämligen i Markus replokal. Bara det blir en helt annan grej när man repar i en ”riktig” lokal istället för på skolan.

Ett problem som dök upp ca 2 månader innan konserten, var att den nya trummisen visade sig inte ha tid för att repa. Han hade fått fullt upp med de två artister han spelar med nu, så en ny trummis behövde ersätta honom och det ganska kvickt. Det intressanta är att jag någonstans i bakhuvudet hade på känn att jag och Per, min sambo, skulle spela detta ihop, men vi hade sagt från dag ett att vi aldrig skulle spela tillsammans, såvida det inte blev kris, eftersom vi anser att par helst inte ska jobba tillsammans. Men hade vi inte varit tillsammans hade det varit mitt första val, utan tvekan. Per ställde upp och det visade sig vara det absolut bästa alternativet.

Men det är svårt att jobba tillsammans när man är tillsammans och fler människor är involverade. Det kan vara jättesvårt att lämna det privata utanför replokalen om det finns åsikter eller synpunkter på hur någon låt ska vara. Vi hade bara ett tillfälle när jag kände att det inte var den bästa idén i världen, men efter det gick det hur bra som helst och jag är enormt tacksam att han kunde och ville vara med.

En annan sak som jag kände att jag verkligen lärde mig någonting av var ett av våra rep som på grund av att alla är så upptagna hela tiden blev ett nästan 6 timmar långt, med endast korta pauser. Det var på kvällen och alla var trötta, energin var mycket, mycket låg. Där är det ju självklart bandleadarens uppgift att hålla lågan och lusten uppe. Det kändes som att jag kämpade mig blå, men det var så värt det, och jag blev så glad när jag insåg att jag hade det i mig. Förmodligen för att jag själv tycker att det är så bra material som vi spelar, så glöden finns där oavsett, det hade aldrig gått om vi repade covers t.ex.

I och med att alla ställde upp utan att få betalt, och alla hade så fruktansvärt mycket att göra och ändå tog av sin lediga tid för att de tyckte det var roligt, kände jag att det var viktigt att bidra med alltid positivt lynne och fika. Det kan låta som en larvig sak, och även om det bara skulle vara för syn skull att det fanns bullar eller godis, så är det enormt viktigt att man visar sin goda vilja och sin tacksamhet. Vilket humör jag än befann mig på när jag kom till rep-lokalen lämnade jag allt bakom mig och gick in om det så krävdes med en glad mask, det är det enda som gäller. I fortsättningen också, även om vi skulle sälja miljoner skivor, det är en annan sfär man träder in i när det ska musiceras.

KOMPOSITION

Jag vet inte hur jag halkade in på att skriva som jag skriver nu, men det känns som att det har tagit en 10 årig lång omväg för att komma tillbaka till det håll jag kommer ifrån, fast med fler erfarenheter och kunskaper. Ungefär som att äntligen kunna knyta åt säcken. Jag inser att mitt tonspråk hör till snälla området, ganska nära Burt Bacharach och formmässigt likt hela 60-talets tradition, och ljudbildsmässigt mer 70-tal gärna likt Paul Simon, Carol King och Carly Simons. Förebilder är de ovannämnda plus allt annat jag någonsin lyssnat på. Jag får inspiration av allt och alla, jag tänker ofta på Elvis Costello and the Attractions och The Pretenders. Båda de för deras röster (Elvis och Chrissy Hynde) och banden för deras driv och energi. Min musik kommer dessvärre nog aldrig bli så hård, för Burt (B) är i vägen. Samspel är den absolut svåraste biten här. Jag har förstått att jag är ganska ensam i min ålder och plats om att ha de lyssningsreferenser jag har. Jag försöker inte göra mig väldigt speciell när jag skriver så här, men faktum är att inte vem som helst, hur duktiga och bra musiker det än finns på skolan kan förstå vad jag vill uppnå, referensskivor till trots. Jag sökte mig utanför skolans väggar för att hitta de jag trodde kunde förstå och utveckla min musik. Utan att degradera KMH överhuvudtaget måste det ju ändå sägas att skolgång är hyfsat o-rock'n roll

LÅTARNA

Mina låtar har ett par gemensamma nämnare. De är ofta harmoniskt skrivna med tanken lätt och snitsigt. Jag älskar låtar med mycket rena ackord, som följer ett behagligt igenkännande spår, t.ex. 1-6-2-5-1 (F- Dm - Gm - C7 sus- F) men att de olika delarna kan modulera till något man inte förväntade sig, men genom en liten matematisk lösning som obemärkt kan gå tillbaka till antingen ursprungs tonarten, alternativt ett redan presenterat groove el. dylikt. Det intressanta med detta är att jag aldrig tröttnar på det. Jag älskar maj ackord och jag älskar sus ackord. Jag vet inte varför, jag bara tycker de är så vackra. Maj är som att komma till ett vackert varmt hem, och sus är som en romantisk förhoppning man vet inte riktigt men man hoppas så in i norden. Sus ackordet finns därmed med i alla mina låtar.

En låt som jag blev riktigt nöjd med är "Even though"(denna låt kom tyvärr inte med på inspelningen pga. tekniska besvär).

Den börjar i ett a- sus land, inga svårigheter där, A- A/C#- Bm- E sus- A. Andra versen ser lika dan ut men där ser det ut så här A- A/C#- Bm- Dm- E7#9 som leder ett halvt tonsteg upp till F dur tonarten där refrängen landar. Sådana små lyft, kromatiska kan vända upp och ner på en hel låt. Det är där jag tycker att låtsnickeriet blir väldigt roligt. Det blir enkelt och snitsigt.

Texter är av märklig anledning, det som gör att jag ibland står still i mitt låtskrivande.

Jag har aldrig, aldrig haft problem med att komma på harmonierna, eller ett stuk, ett groove för att komma i stämning för att skriva musik. Men vid texterna hakar jag upp mig.

Men det som är genomgående med mina texter är i alla fall att de som blir bra, de är tagna ifrån mina egna erfarenheter, minnen, åsikter, och dessa blir jag sedan väldigt nöjd med.

Kanske inte så konstigt för att då vet jag ju verkligen vad jag talar om. Jag skriver inte om någon annans kärlek, eller problem eller sätt att se på livet, utan de är direkt tagna ifrån mig själv som jag känner och vet allt om. Dessa kan bli fyndiga och rimma lite snyggt som i "He's just not that into you":

"All that travellin' makes you funny never get your sleep, your so tired all the time don't got te strenght to speak, so thats why you didn't call me though you said you would ,cause it's obvious to me that you would if you could"

Titeln "He's just not that into you" kommer ifrån ett citat en kompis sa till mig en gång apropå en situation. Texten kom ifrån ingenstans. Jag satt på jobbet i en garderob i konserthuset och bara skrev, på något sätt visste jag faktiskt om hur jag ville ha stuket och harmonierna i huvudet. Jag tycker att det är väldigt roligt att skriva när jag vet precis hur jag tycker och känner, det är då jag får till texterna och då går det fort!

Det svåra med det är givetvis att det är svårt för mig att vara disciplinerad låtskrivare. Jag skulle kunna säga att jag i genomsnitt gör 2 låtar var 4:e månad. Jag hade kunnat skriva att jag gör en låt varannan månad, men det stämmer inte riktigt. Så fort jag får upp en idé får jag ofta upp en till idé till nästa låt på samma gång. När jag blir klar med en låt är det också alltid samma sak: det går fort att skriva och jag går sällan tillbaka och ändrar.

Det är väldigt konstigt tycker jag. Att skriva låtar och jobba på en specifik låt för att hela tiden förbättra borde ju vara ständigt relevant, förändra, förbättra, men det blir oftast inte så för mig. Förmodligen för att mina låtar är tänkta att spelas av ett helt band, och då kommer jag med hela idén om stuk till de olika delarna, men där, i repetitionsprocessen händer det alltid så många saker ändå. Det blir ändå aldrig som jag tänkt mig. Men det blir oftast alltid mycket bättre. Det kanske är därför jag inte sitter längre med en låt som redan är "klar"

Jag kan ha ambitionen att skriva en låt per dag, men finns inte texten där är det svårt. Men som jag skrev ovan så handlar det nog för de flesta av oss om att få en kontinuitet med att

sätta sig ner. På det viset kanske jag skriver 40 låtar varav 5 är några att ha, men det är nog det som krävs.

Den senaste låten är även den nya favoriten. ”Superglue”.

Den var rolig att skriva av flera olika anledningar. Dels gillar jag tonarten Eb mycket, sen börjar den börjar i ett suslandskap vilket känns spännande, och så tycker jag att jag fick till piano ”hooken” som även spelas av gitarren här. En sådan figur kan jag sitta länge med, samma sak med figuren som finns i ”Too long baby”. Jag kan gå igång på hur bra och snitsiga i sin simpelhet jag tycker stämmorna i figuren är. Men för att återgå till ”Superglue” så blev jag så nöjd med texten där också. Det finns en liten röd tråd men refrängen känns ”trallvänlig” och med gulliga textrader som ”I am stuck on you, just like a superglue, I just can’t let you go” för att komma till versrader som ”who’s that guy with the wings and arrows, pointing at my heart and smiling” refererandes till kärleksguden Amor, eller Cupid. Det är inte en låt för eller av hjärnkirurger, men som jag skrev i introduktionen så tror jag att denna typ av musik och låtar behövs. Det finns inget komplicerat i låtarna men de känns sköna.

NYTT SÄTT ATT ARBETA

Under våren provade jag att föra någon sorts dagbok över arbetet. Skriva ner de aktuella förloppen i hopp om att lösningen skulle utkristallisera sig.

Den blev inte så lång. Men det var ett helt nytt sätt för mig att arbeta på. Och det kom i alla fall ut 1 bra låt av det!

2008-03-07

Nu har jag fastnat. Jag har skrivit en del låtar, men som alltid när jag skriver så blir det som var nytt alldeles nyss, gammalt så fort, så fort. Jag kommer på mig själv att försöka tvinga fram musik, jag sitter vidpianot, spelar som jag brukar göra när jag försöker komma på något nytt, spelar runt lite bara, försöker hitta någonting som fastnar, en harmonisk följd ett rytmiskt mönster. Men, ibland bara kommer: ingenting. Alternativ två när det går trögt är att jag lyckas få ett mönster jag tycker om, men så kommer ingen text. Det hela brukar sluta som nu, jag ger upp. Blir arg på mig själv och tycker att jag inte är speciellt begåvad just idag och stänger verkstaden. Så kan den vara stängd länge. En vacker dag tittar solen fram, eller irriterande vackert många moln så får jag inspirationen igen. Men inspiration är en oro i sig.

Ibland får jag så mycket inspiration så jag håller på att gå sönder, allt är så vackert, eller jag kan vara så upprörd över något osv, men att få ner det sen och transformera allt till musik är jättesvårt.

2008-03-31

Nu har det gått 3 veckor sedan jag skrev ovanstående. Jag håller fortfarande med. Skillnaden nu är att jag just kommit hem ifrån USA. Vilket ställe, så mycket inspiration överallt!

I New York kan man bokstavligen ta på luften, fånga in ljuden, dofterna, sorlet, biltutorerna, de gula taxi- bilarna, de svarta långa bilarna som körs av privata chaufförer med de kännetecknande New York registreringskyltarna. Starbucks (som har mitt favorit kaffe) finns

runt varje hörn, varje restaurang känns äkta. Är det en indisk restaurang ägs den av riktiga indier som lagar maten precis som där, är den italiensk så är den riktigt italiensk, inga halva versioner som finns här, allt, allt, allt där är äkta. Musiken flödar, konsten flödar, staden är som ett maskinverk som går i ett hela tiden, kuggarna går i varandra och bara rullar, rullar. Så. När jag har så mycket inspiration som håller på att explodera i min kropp, vad är det som stoppar mig? Varför tycker jag att det är svårt att skriva musik? Kanske är jag rädd för att jag ska fastna i ett harmoniskt mönster med samma text klichéer för att jag inte vågar bryta mönstret? Har jag ett mönster? Jag har bestämt mig för att ändra mitt sätt att jobba på. Från och med nu ska jag bara skriva och bara skriva på. Mycket kommer förmodligen att ryka bort, men någonstans i rykande heta inspirations- röran torde det komma upp spår som skulle kunna komma att leda mig någonvart. Det är absolut värt ett försök!

15/4 2008

Ovanstående ledde genast till två saker. Dels provade jag att bara skriva ner en text. Varifrån kom orden? Jag vet inte, men kom att tänka på ett fint minne som fick ligga till inspirationsgrund, har inte provat att tonsätta den än. Ser både fram emot det och inte. Har aldrig skrivit en låt på det viset förr. Den andra saken den resulterade i var en oskriv kramp! Låter märkligt men jag vände på det och lät orden och musiken flöda istället för att krampa.

Min utgångspunkt var låten "Blackberry way" av The Move". Hörde den häromdagen och jag fullkomligt älskar låten, sångaren, harmonierna. Så jag började skriva min egen "Blackberry way". Vad menar jag när jag skriver "skriva min egen B.W"?

Jo, jag menar uppbyggnaden, känslan av en låt. Varför känns den så bra? Vad handlar texten om? Min B.W handlar om Romeo och Julia karaktärer, de första är om en indianflicka och sheriffens son. Men helt ärligt, och jag kommer att återkomma till textsvårigheten/ prioriteterna för mig, så är texten i detta fall en ursäkt för att det ska finnas musik. Texter är för mig inte lika viktiga som musiken. Jag uppskattar alltid en god text, men min styrka ligger i harmonierna och låten i stort sett.

Denna låt börjar i B- moll och det är en 60/ 70- tals stämning i hela låten, körerna, harmonierna, efter en liten brygga kommer refrängen som även den går i B men nu i dur med en klassisk nedgång. Refrängen är uppdelad i två små delar den ena är kortare och den andra får ett par till takter som modulerar och exploderar i ett kör "dooooo" i Bb dur som landar i Db dur, och för att komma till versen igen moduleras Db dur till Db- m och en 2- 5 leder tillbaka till B- moll. Ungefär så tänker jag överlag när mina låtar skrivs.

Jag sitter nästan alltid vid ett piano när jag skriver. Därifrån är det lättare för mig att leka med en groove- idé och det blir tydligt så fort vilka harmoniska idéer som håller och vilka som inte gör det.

KONSERTEN

Vi hade ganska många rep med Stockholmsmusiker mått räknat, vilket var enormt skönt. Min nervositet som dök upp, hängde inte på om jag att jag var rädd att vi inte skulle komma ihåg eller sätta allt. Alla visste allt och det var en skön vetskap att ha i ryggen när jag skulle gå upp på scenen, eller för övrigt hela dagen innan också. Så, jag har ju en förmåga att prata på om ditten och datten och vara allmänt lite disträ och spela på en charm när jag står på scen. Denna gång hade jag bestämt mig för att vara mer upp- styrd och hade med mig lite stödord på scenen. Denna inspiration fick jag ifrån mina timmar med Lill Lindfors, vi talade mycket om just energi och hur man gör, små knep för att trollbinda en publik under en hel kväll. Detta försvann lika fort som jag gick upp på scenen, men det blev något mellanting. Jag var inte hälften så pratglad som jag brukar, men var inte heller så strikt enligt mina anteckningar, det kändes bra. Jag tycker inte att det är svårt att stå på scenen och prata med publiken och vara lite sådär rolig och spela på charm. Det är svårare under självaste framförandena, och denna bit ser jag fram emot att jobba på, finns dessutom endast ett sätt att jobba på dem och det är erfarenhet. Den här konserten var ett sådant tillfälle när allt bara gick så fort, och jag egentligen mest hann tänka på dessa saker:

*Mina nya högklackade skor, svårt att sjunga i dom, jag står på tårna hela tiden.

*Kom ihåg texterna nu, kom ihåg texterna nu.

*Där står dom, där sitter hon, och men vad roligt, dom kom också!

*Vad tysta dom är, vem tycker om mig just nu, vem tycker att detta är dåligt, ok, titta inte på honom, men hon verkar gilla det, henne kan jag titta på!

*Hur ser jag ut, ska jag hålla om stativet så mycket hela tiden? Är det fånigt att jag dansar, det kommer naturligt, men ser det påklistrat ut?

När vi kom upp ifrån pannrummet som var vår loge hade det kommit betydligt mycket fler än 20 minuter innan, det var helt fullt! Det var bara rakt upp på scen och vi började med 1:a låten på en gång utan att jag sa någonting. Under den korta tid det tog för instrumentalisterna att checka sina instrument prövade jag det första Lill- tricket: att ta kontakt med publiken, titta på några längst fram, få ögonkontakt med några.

”Even Though” som var vår första låt kändes mycket bra och energin svarade i rummet.

Efter den välkomnade jag publiken till ett slut och en början. Jag ville inte lägga så mycket fokus på att det var min examenskonsert, eftersom jag känner att Darling Sarah! mer är början på vad som komma skall. Jag går på skolan och det är här jag råkar befinna mig just nu. Jag gjorde inte en musikalisk resa genom min utveckling genom tiderna, utan ville använda mig av ett ypperligt tillfälle att sätta ihop ett nytt band till min musik. En person som inte var tilltänkt ifrån början men som kom till på slutet var Tony Naima. En fantastisk sångare som har enormt mycket karaktär i sin röst. Han körade på hälften av låtarna, och det var så roligt att ha med honom. Dels låter det inte som en ”vanlig” körstämma när han sjunger, och dels kompletterar våra varandras så bra. Jag har en så mörk röst som är lite raspig, och hans är ganska ljus och kommer ifrån hårdrocken, det blev så mycket roligare att sjunga låtarna när han var med! En av låtarna som kändes bäst att spela var ”He’s just not that into you”, jag vet inte riktigt varför, men vi fick bara till ett skönt sound och ett härligt sväng i den, den var helt enkelt skön att spela.

En sak som jag tänkte en del på apropå att kommunicera med sin publik, var att det är så fruktansvärt speciellt att stå på scenen, allt ljus är på mig, och de följer vartenda steg jag tar och lyssnar på vartenda ord jag har att säga. Jag upplevde publiken som lite stel, kanske förväntansfulla, men väldigt hjärtliga. Jag såg många leenden, men det var knäpptyst, och med tanke på att vi spelade där det hela tiden finns en öppen bar, är det ganska speciellt. Så det kändes helt okej att jag inte var så strikt i mitt mellansnack utan svävade ut ibland, som

när jag skulle ta av mig tröjan för att det var så varmt, och genast kände mig lite löjlig för det, men valde då att dela med mig det med publiken. Lite svordomar på ett hjärtligt sätt och en hel del skratt kan vara på sin plats om man heter Sarah Lindroth, som att man faktiskt bjuder in publiken till det personliga, en liten avdramatisering helt enkelt.

MIN SLUTREFLEKTION

Överlag är jag väldigt nöjd med konserten och var nog mest förvånad över att det gick så snabbt. Jag fick påminna mig själv då att det faktiskt inte var slutet, att det var ”över”, utan faktiskt bara början, och att det börjar nu. En annan intressant aspekt på ett sådant här speltillfälle när det kommer så mycket folk är att jag faktiskt gör någon sorts sifo-undersökning. Jag mäter publiken på hur de upplevde låtarna och framförandet.

När vi repat så mycket, och framförallt för mig som skrivit låtarna som har hört dom mest av alla, blir jag ju tillslut lite hemmablind. Jag kan ju tycka att låtarna är fantastiska, och ibland ifrågasätta om de duger, men den riktiga undersökningen och de riktiga svaren får jag när de framförs och när svaren ges av dem som ska avgöra dessa, dvs. publiken.

Jag tycker jag fick väldigt bra respons, och det är väl klart att ingen säger någonting annat efter en examenskonsert, och vad de tycker på riktigt vet jag ju inte. Men jag kunde få en känsla, och den känslan sa mig att det gick väldigt bra och att publiken tyckte om det. Jag tror att min musik går hem hos dem i övre medelåldern och övriga som inte håller på med musik själva. Den slutsatsen drar jag eftersom Sverige och Europa befinner sig i en kreativ popvåg. Min musik är inte okreativ men den är inte allt för utstickande heller. Påminner lite om saker man hört förut men på nytt sätt. Melodiös pop kallar jag min musik. Den är ganska snäll och lätt-lyssnad, den bara är och spelar sig själv. Låter som en tråkig beskrivning, men jag tycker min musik är allt annat än tråkig.

Valet av lokal bestämde jag i mitt huvud redan när jag började skriva på mina låtar. Jag ville vara i en miljö som gjorde dem rättvisa. Jag kan känna att Lilla Salen blir för högtidlig för poplåtar, såvida det inte är mer ”artpop”, dvs. mer konstnärlig som kräver en viss uppmärksamhet ifrån publiken. Min musik är enkel och trevlig, och gör sig bäst i en trevlig miljö där publiken kn kan känna sig fri att småprata med varandra, och Mosebacke är det trevligaste stället jag känner till som musikscen i Stockholm.

Dom som arbetade på Mosebacke var väldigt trevliga och hjälpsamma, inga problem när vi kom dit och skulle soundchecka. Alla kunde inte närvara då, men vi hade fixat med grejerna i lokaler kvällen innan, så Per som spelade trummor fick agera chaufför och det var väldigt bra. Alla i bandet har varit så snälla och verkligen dragit sitt strå till stacken för att allt skulle flyta på så bra som möjligt, dels vid rep men framförallt vid framförandet.

Jag vet inte riktigt vad vi skulle kunna göra annorlunda för att det skulle bli bättre. Liksom alltid blir ju ett band bättre och bättre efter antalet spelningar, så visst. Om vi börjat spela i höstas och haft en del spelningar innan skulle det kunnat bli ännu mer sting i, man skulle våga ta ut svängarna ännu mer. Men som jag skrivit tidigare så ser jag ju på denna konsert, detta projekt lika mycket som en början som ett avslut. Med den utgångspunkten hade vi nog inte kunnat göra så mycket bättre, då erfarenheten och ”stinget” kommer allteftersom.

Det spännande nu är hela jobbet som ligger framför mig. Dessa låtar som en slags utgångspunkt kan ändå bli helt annorlunda om de kommer på skiva vilket målet ändå är. Det finns miljoner håll att producera det åt. Jag har sagt till mig själv att jag ger det ett år av min fulla energi och utvärderar då och ser om det burit någon frukt.

Stort tack till medverkande musiker:

Martin Östholm- bas, Rikard Krantz- gitarr, Markus Jägerstedt- klaviatur, Tony Naima- sång och gitarr, Per Eklund- trummor

Tack till lärare på KMH:

Joakim Milder, Ragnhild Sjögren, Irene Sjögren, Gunn- Britt G:sson

Tack till coaching:

Lill- Lindfors

Tack till min familj.

Referenser:

(http://www.rollingstone.com/news/story/6487138/elvis_costello).

(Cannonball Adderly sextet "In New York" spår 1)

Paul F. Berliner "Thinking in Jazz"

Youtubeklipp:

The Move "Blackberry way" <http://www.youtube.com/watch?v=iirNwgdZbjM>

Elvi Costello "Red shoes" http://www.youtube.com/watch?v=Ab_IO-SIK5w

The Pretenders "Brass in pocket" http://www.youtube.com/watch?v=-7Hy7uAb_eU

The Pretenders "Don't get me wrong"

http://www.youtube.com/watch?v=D_Bj8wrXslk&feature=related

Carole King "Its too late" <http://www.youtube.com/watch?v=AtPdZr5omIo&feature=related>

Burt Bacharach <http://www.youtube.com/watch?v=fMdN9FOrJTk&feature=related>